

Η ΠΟΙΗΣΗ

Ο χορός των λέξεων παρθένος πάλι και πάλι,
κάθε φορά, αγάλι – αγάλι, στίχο το στίχο λικνίζεται
στη μουσική των κτύπων της καρδιάς·
εράνου ονείρων ερανίσματα
που στη λευκή σελίδα, ως τ' ουρανού τ' άστρα,
συναγμένα, μαργαριτοπλεγμένα,
αστράφτουν το στρατί της
και αλαργεύουν το ίχνος τους πελαργωτά,
καλλιεργώντας κρυσταλλουργήματα·
ψυχωμένα ωκεάνια ψιχία που
η ψυχή ψιθυρίζει και ψιθυρίζεται
κατ' ευθείαν απ' την άφθαρτη Φθία
του Αχιλλέα εντός μας·
αισθητή αίσθηση συναισθήσεων,
που με δυσθεώρητο σθένος
ομορφοπορφυροφέγγουν με το υφάδι τους,
κορφολογώντας τις
τρυγομορφοπυρφόρες αμπελοκορφάδες
της Ορφικής φωτομορφιάς
στο πυροφάνι των πνευματοκορφών της νόησης·
μα όλα αυτά, μαζί με το σπιθοβολούν πάθος
των παθών μιας σταύρωσης·
και μιας ανάστασης το αναστέναγμα·
σε πέλαο πάλλευκης, συναύλιας λάβας αιωνοφόρου αγάπης
μάνας, διδασκάλου, φωτός, ΛΟΓΟΥ ΘΕΟΥ!

19/8/2012

Ιωάννης Παναγάκος

ΣΜΙΛΕΥΟΝΤΑΣ ΛΕΞΕΙΣ

Σχεδιάζω, σμιλεύοντας
το οικοδόμημά μου με λέξεις
που χορεύουν
πάνω στην πάλλευκη πίστα του χαρτιού,
μέσα στην αγγελική μουσική τους
που μου τραγουδούν
όταν τις απαγγέλω` κι ακόμα...
Σχεδιάζοντας το οικοδόμημά μου
που το σμιλεύω με την ψυχή μου
ζωγραφίζοντας λέξεις -
λέξεις που,
πάνω στην πάλλευκη του χαρτιού πίστα,
χορεύουν,
μέσα στην αγγελική μουσική τους
που μου τραγουδούν
καθώς τις απαγγέλλω -
αισθάνομαι δημιουργός-σκηνοθέτης
πνευματικής συναυλίας
συνάμα και ερμηνευτής
της θείας λιτανείας της φύσης
και της συμπαντικής ενέργειας της ψυχής,
αλλά και θεατής
της πιο όμορφης ταινίας του κόσμου:
της ποίησης!
που μπορεί να υμνεί την πλάση
και ό,τι τη γεννά και γεννιέται απ' αυτή:
την αγάπη` ως Λόγο Θεού!!

2/1/2011

Ιωάννης Παναγάκος

"ΑΛΛά... ΠΗΓΑΖΕΙ ΤΑ ΚΡΕΪΤΤΩ"

*«Άλλά και διά γυναικός πηγάζει τά κρείττω»
Κασσιανή*

Κι από τη γένεση, πιο πριν, του κόσμου όλου, ζούσες`
στου νοητού ορίζοντα τη σκέψη, μες στο νου
πού 'ταν σαν βάλσαμου ευωδιά, στο χρώμα τ' ουρανού
και μέσα της περιέκλειε σαν σπέρμα ό,τι ανθούσες
την ομορφιά τρυγούσες φωτός αληθινού.

Κι εγένετο η γένεση, και γίναν όλα πράξη
κι από ιδέα έγινες πνοή δημιουργού
την άνοιξη κυοφορείς, το φως του πλαστουργού
στην παγωνιά τη θαλπωρή, στο γρέζι το μετάξι
αγάπη έχεις σταλάξει, με χάρη μουσουργού.

Τ' ανθρώπου κόρη κι αδερφή και τ' ουρανού το μάννα
η θήλεια Αρχή του Σύμπαντος και δάκρυ του Σταυρού
είσαι το χάδι τ' απαλό στην μπόρα του ισχυρού
καντήλι μες στην οίμωγή και στην χαρά καμπάνα
απλώνεις τον παιάνα του νου του ιερού.

Μέσα στα σπλάχνα σου χωρεί ο Πάναρχος ο Λόγος
που μόνο εσύ κυοφορείς ω, λίκνο της στοργής
κι είναι σαν εξιλέωση μιας πράξης, μιας πληγής
που ήτανε για σένανε κάποτε ο μέγας ψόγος
μα τώρα, δες, ευλόγως, σ' έχουν αστέρι αυγής.

Κι είν' η ζωή σου Γολγοθάς στις μάνας τ' ανηφόρι
που μόνη σου το διάλεξες, ζωής αυτοσκοπό,
για το βλαστό που ανάστησες το φτιάχνεις χαρωπό
κι όλα τα δίνεις με στοργή, στις γης τ' αγριοβόρι
μ' αγάπη a riori βαδίζεις στον σκοπό.

Της ομορφιάς βασίλισσα, τον έρωτα βλασταίνεις
κόλαση και παράδεισο στου πάθους το κλωνί
πεθαίνεις κάθε άνθρωπο, με πόθο και ηδονή
στον άλλο κόσμο τονε πας, μα εσύ τον ανασταίνεις
απ' το ναδίρ διαβαίνεις, μες στο ζενίθ θρονί!

Η λευτεριά με σένανε παίρνει ορθή πορεία`
ντύθηκαν με τη χάρη σου του κόσμου τα ιερά,
κάθε ιδέα υψηλή και όλα τα λαμπρά,
όπως εξάλλου η ισότητα και η δημοκρατία,
του ανθρωπισμού η εστία, άνθη ευωδερά.

Ιωάννης Παναγάκος (1/4/2020).

*1^ο Βραβείο στον 12ο Παγκόσμιο Ποιητικό Διαγωνισμό της Αμφικτυονίας
Ελληνισμού.*

ΣΗΜΕΙΩΣΗ

Το ποίημα αυτό είναι μια αναγνώριση, ένας ύμνος, μια προσευχή και μια εξομολόγηση στο πλάσμα αυτό που δημιουργεί την ισορροπία και παλεύει για την ειρήνη στον κόσμο και στην πλάση ολάκερη! ΓΥΝΑΙΚΑ! Μάνα, σύζυγος και σύντροφος, κόρη κι αδερφή! Γυναίκα! Φίλη και συνοδοιπόρος, μοναχή ή αγωνίστρια! Γυναίκα! Δεν ζητά τίποτα, παρ' ό,τι της ανήκουν όλα και δίνει τα πάντα! Γυναίκα! Η θήλεια Αρχή του σύμπαντος, Πνεύμα θεϊκό της Οικουμένης! Χωρίς αυτήν ο κόσμος δε θα είχε καμία ομορφιά και η ζωή κανένα νόημα! Δικαιούται τουλάχιστον την ισότητα, ενώ, της αξίζουν όλες οι τιμές και πρώτα απ' όλα ο σεβασμός μας!